

evenveel Engelschen wonen als in eene straat van Londen. In de *Champs Elysées* en de *avenue* wonen schier alleen Amerikanen, Russen, Brazilianen en andere uitheemsche rijkaards, in de *rue d'Hauteville* zoo goed als enkel Duitschers . . . 't Is voor den toerist om wanhopig te worden, maar het is zoo.

Als hij verder gaat en, gedreven door zijnen lust tot onderzoek, de echte Parijzenaars, de heusche Franschen wil zien dansen en kozen, als hij zich opmaakt naar Bullier, 't bal der studenten, achter in het *Quartier Latin*, dan wacht hem ook daar teleurstelling. Hij ziet Roemaansche, Waldavische, Russische, Poolsche, Perzische studenten, Braziliaansche minnezoekers en cosmopolitische deerns. Als Diogenes kan hij er rond gaan, zeggend: „ik zoek een Franschman” en hij is alleen zeker dien te vinden in den „*Municipal*”, die waakt over de eerbaarheid in gevaar.

Bovendien, de Franschen, die des avonds op den *boulevard* zitten of wandelen, zijn niet die, met wie wij ons voornamelijk zullen bezig houden. Ze zijn niet karakteristiek. 't Zijn menschen, die zich vermaken of zich vervelen, precies als alle mogelijke chronische of eventueele leegloopers ter wereld: bezoekers der kolossale permanente tentoonstelling, welker vitrines voor millioenen franken aan kostbaarheden bevatten, bezoekers van de groote koffiehuzen en *restaurants de nuit*, welker eigenaars schatten verdienen en laten verdienen met hunne *rastaquouère*-vallen.

Overdag, kan men nijvere Franschen vinden in de koffiehuzen over en naast de *rue Vivienne*. 't Zijn mannen van de beurs, die daar zaken komen doen of eenvoudig even uitrusten van de groote vermoeienissen, pas ter beurze opgedaan. Men vindt er den *agent de change* van den hoek, en den *placier* van den overkant; men vindt er vrouwen zoowel als mannen, die daar een soort van bijkantoor houden, waar zij meer klanten zien dan op het eigenlijke, dat misschien wat ver uit het centrum ligt.

De vreemdeling onthoude dit wel: tusschen het Parijs, dat verteert, is altijd en overal te bespeuren het Parijs, dat verdient, zelfs al rekent men koffiehuishouders en koffiehuis knechts niet meê. Tusschen de dichtste hommelzwermen, vliegen de bijen rustig door, zonder één oogenblik te worden afgeleid door 't gegons der leegloopers. Onder twintig drukke praters, zit één persoon kalm te rekenen, met potlood schrijvend op zijn marmeren tafeltje. Des daags is het de koopman, 's avonds de *bookmaker* of de *bonneteur*.

Wat men echter vooral ziet, is de beweging op de houtbestrating. *Fiacres*, reclamewagens, omnibussen, rijtuiggen van de groote magazijnen, vrachtkarren, *velocipèdes* . . . alles krioelt daar dooreen. Een paar slecht gehoorzaamde agenten trachten dien stroom te regelen. Maar onze *plantons* zijn niet te vergelijken bij de Londensche *policemen*. De Franschman heeft geen eerbied voor zijne politie en de dienaren Hermandads zien er dan ook, in hunne sombere uniformen, niet indrukwekkend uit. Maar wij zullen over de Parijsche politie lang samen moeten praten en dit dus uitstellen.

Tusschen den grooten stroom op den rijweg en de mooie winkels en koffiehuzen, waarlangs wij gaan, krioelt eene andere menigte: die der voetgangers.